

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **J. S.**, bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. I. M., advokátom so sídlom v Ž., proti odporcovi **Slovenskej republiky - zastúpenej Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 2/B, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 175/2006, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. novembra 2008 sp. zn. 8 Co 235/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Žiline z 11. novembra 2008 sp. zn. 8 Co 235/2008 v napadnutej časti a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa návrhom z 26. júla 2006 upraveným podaním z 23. novembra 2006 domáhal od odporcu zaplataenia 731 786 Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom správneho orgánu (§ 18 zákona č. 58/1969 Zb.) spočívajúcej v ušlom nájomnom za prenájom nebytových priestorov za obdobie od 1. júna 2003 do 31. decembra 2005.

Okresný súd Žilina rozsudkom z 28. marca 2008 č.k. 8 C 175/2006-68 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 318 681 Sk s úrokom z omeškania vo výške 6 % od 12. júna 2006 do zaplataenia; vo zvyšku návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 18 ods. 1 a § 25 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo

nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) v nadväznosti na § 49 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že navrhovateľ ako vlastník nebytových priestorov nachádzajúcich sa v dome č. X. na L. ulici v K. (zapísané na liste vlastníctva č. X. Správy katastra K.) uzatvoril 2. marca 2003 ako budúci prenajímateľ s F. K. ako budúcim nájomcom zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy o nájme nebytových priestorov, podľa ktorej sa zaviazal s účinnosťou od 1. júna 2003 uzatvoriť s uvedeným nájomcom zmluvu o nájme nebytových priestorov za účelom prevádzky rýchleho občerstvenia. Podľa článku 5 uvedenej zmluvy bola stanovená výška nájomného dohodou s prihliadnutím na obvyklé ceny nájmu na čiastku 23 606 Sk mesačne. Podľa článku 2 zmluvy sa navrhovateľ zaviazal požiadať v súlade so znením § 85 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) v lehote 7 dní od podpísania uvedenej zmluvy príslušný stavebný úrad o vydanie rozhodnutia o zmene účelu užívania nebytových priestorov na prevádzkovanie rýchleho občerstvenia. Dňa 9. marca 2003 požiadal preto Okresný úrad v K., odbor životného prostredia o stavebné povolenie – zmenu užívania uvedených nebytových priestorov. K žiadosti predložil všetky požadované doklady preukazujúce oprávnenosť uvedenej žiadosti. O tejto žiadosti Mesto K. po viac ako jednom roku, 15. júla 2004 vydalo rozhodnutie č. Výst. 2055/2003, ktorým jeho žiadosť zamietlo. Krajský stavebný úrad na základe odvolania navrhovateľa napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému správnenému orgánu na prejednanie a rozhodnutie. Mesto K. po takmer dvoch rokoch rozhodnutím zo 16. februára 2005 č. Výst. 2011/2005 povolilo zmenu účelu užívania označených nebytových priestorov. Listom z 15. decembra 2004 F. K. ako budúci nájomca oznámil, že odstupuje od zmluvy o budúcej zmluve o nájme predmetných nebytových priestorov, nakoľko bez svojho zavinenia určené priestory nemôže užívať na dohodnutý účel a o ďalší nájom nemá záujem. Keďže budúci nájomca nemohol užívať uvedené priestory z dôvodu, že správny orgán nevydal rozhodnutie o zmene účelu užívania nebytových priestorov na prevádzku Bistro, a to bezodkladne, ani v lehote 30 dní, resp. 60 dní (§ 49 Správneho poriadku), v dôsledku čoho odstúpil od zmluvy, navrhovateľovi vznikla škoda v podobe ušlého zisku na nájomnom. Na základe týchto skutočností súd priznal navrhovateľovi náhradu škody za obdobie od 1. júna 2003 do 15. júla 2004 v celkovej výške 318 681 Sk. Pokiaľ ide o náhradu škody za obdobie od 15. júla 2004 do 31. decembra 2005, súd návrh v tejto časti zamietol, lebo v tomto období správny orgán postupoval v súlade so zákonom a navrhovateľ po vydaní rozhodnutia o povolení zmeny užívania nebytových priestorov po rekonštrukcii v daných priestoroch sám vykonával podnikateľskú činnosť. Súd navrhovateľovi priznal aj úrok z omeškania za obdobie

od 12. júna 2006, kedy odporca reagoval na žiadosť navrhovateľa o náhradu škody a vo zvyšku v tejto časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.; podľa pomeru úspechu by mal odporca nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi vo výške 13 %, odporca si však náhradu trov konania uplatnil, preto súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obaja účastníci. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 11. novembra 2008 sp. zn. 8 Co 235/2008 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 483 923 Sk s príslušenstvom zamietol. Súčasne vyslovil, že výrok odvolaním nenapadnutý, ktorým okresný súd návrh vo zvyšku, t.j. do sumy 247 863 Sk, zamietol, zostal nedotknutý. Odporcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, právny záver súdu prvého stupňa o zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pokiaľ návrhu navrhovateľa do výšky 381 681 Sk s príslušenstvom vyhovel, nepovažoval za správny. Odvolací súd pri posudzovaní otázky, či zákon č. 58/1969 Zb. umožňuje odškodňovať aj také fyzické a právnické osoby, ktoré sa domáhajú náhrady škody z dôvodu zbytočných prietáhov v konaní, dospel k záveru, že ustanovenia tohto zákona na rozdiel od zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) takéto práva fyzickým, ako aj právnickým osobám výslovne nepriznávajú. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a návrh navrhovateľa v celom rozsahu, t.j. vo výške 483 923 Sk s príslušenstvom, zamietol. Pokiaľ navrhovateľ uplatňoval aj nárok na náhradu škody za obdobie od 15. júla 2004 do 16. februára 2005 (t.j. za obdobie po vydaní prvostupňového rozhodnutia stavebného úradu až do konečného rozhodnutia, kedy prvostupňový orgán žiadosti navrhovateľa vyhovel), na ktorý nárok by sa vzťahoval zákon č. 514/2003 Z.z. účinný od 1. júla 2004, návrh v tejto časti považoval za nedôvodný, nakoľko správne orgány v tomto období postupovali pri rozhodovaní v súlade so Správnym poriadkom, ako i zákonom č. 50/1976 o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a v danom prípade nie je možné považovať ich konanie za konanie, ktoré by zakladalo nárok na náhradu škody spôsobenej v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Výrok, ktorým súd vo zvyšku, t.j. v sume 247 863 Sk, návrh zamietol, zostal nedotknutý, lebo nebol napadnutý odvolaním. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Vychádzal z toho, že odporca

mal v konaní plný úspech, trovy konania však neuplatňoval, a preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ dovolaním z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že krajský súd porovnával pri svojom rozhodovaní znenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., s § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a na základe tohto posúdenia dospel k nesprávne právnemu záveru, že ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok fyzickým a právnickým osobám na náhradu škody vzniknutej v dôsledku nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote výslovne nepriznáva. Takýto výklad § 18 zákona č. 58/1969 Zb. je v rozpore s právnou praxou ako i rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 134/2003 (R 89/2004). Dovolateľ zastával názor, že nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, a znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu „zmenil tak, že potvrdí vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa“ (poz. dovolacieho súdu – t.j. v časti, ktorej jeho návrhu vyhovel do výšky 381 681 Sk).

Odporca vyjadrenie k dovolaniu navrhovateľa nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), pristúpil najskôr k riešeniu otázky, či dovolanie smeruje proti výroku rozhodnutia, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že dovolanie proti rozsudku je prípustné vtedy, keď je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je

prípustné aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ale len vtedy, ak odvolací súd vo výroku rozsudku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Navrhovateľ v dovolaní uviedol, že opravný prostriedok podáva podľa § 238 ods. 1 O.s.p. Prípustnosť dovolania je v tomto ustanovení založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu dovolania navrhovateľa vyplýva, že jeho dovolanie smeruje len proti zmeňujúcej časti výroku rozsudku krajského súdu, t.j. časti, ktorou zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh zamietol v časti o zaplatenie 381 681 Sk (viď formuláciu v dovolaní, ktorým dovolací súd žiada „... rozsudok Okresného súdu v Žiline 8 C 175/2006-68 zo dňa 28.03.2008 potvrdil ako vecne správny“). Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval opodstatnenosť dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu len vo vzťahu k tejto časti výroku rozsudku odvolacieho súdu.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uvedenými dovolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá len procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tieto vady konania neboli dovolateľom namietané a ani zo spisu nevyplývajú, preto sa dovolací súd v ďalšom zaoberal len dovolacím dôvodom, ktorý navrhovateľ uplatnil.

Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z obsahu jeho opravného prostriedku vyplýva, že spochybňuje správnosť právneho záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého zákon č. 58/1969 Zb. neumožňuje odškodnenie takých fyzických a právnických osôb, ktoré sa domáhajú náhrady škody z dôvodu zbytočných prietahov v konaní.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Keďže k navrhovateľom tvrdenej škode malo dôjsť nesprávnym úradným postupom čiastočne pred 1. júlom 2004, bolo potrebné vec posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. a pokiaľ došlo ku škode za obdobie od 1. júla 2004, t.j. za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., treba posudzovať predpoklady zodpovednosti podľa tohto zákona.

Zodpovednosť štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. za nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci majúci za následok škodu, má charakter občianskoprávnej zodpovednosti. Zákon č. 58/1969 Zb. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (§ 20 zákon č. 58/1969 Zb.).

V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 tohto zákona nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Právo na náhradu škody tu majú tí, ktorí boli účastníkmi konania a boli poškodení nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je jeho objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1/ nesprávny úradný postup štátneho orgánu, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje "nesprávny úradný postup", z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho – ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných priťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje v tejto veci pri rozhodovaní vychádzal z uvedeného výkladu nesprávneho úradného postupu v doterajšej rozhodovacej činnosti a nemá preto dôvod od tohto výkladu sa odkloniť aj v prejednávanej veci (porovnaj napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 134/2003, 3 Cdo 32/2007, 1 Cdo 76/2008).

Z hľadiska skutkového stavu bolo v danej veci zistené, že navrhovateľ ako vlastník nehnuteľnosti sa v zmysle zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy o nájme nebytových priestorov z 2. marca 2004 zaviazal s účinnosťou od 1. júna 2003 uzatvoriť s nájomcom F. K. zmluvu o nájme nebytových priestorov za účelom prevádzky rýchleho občerstvenia, ako i požiadať podľa § 85 stavebného zákona v lehote 7 dní od podpísania uvedenej zmluvy stavebný úrad o vydanie rozhodnutia o zmene účelu užívania nebytových priestorov na prevádzkovanie rýchleho občerstvenia. Dňa 9. marca 2003 navrhovateľ požiadal Okresný úrad v K., odbor životného prostredia o vydanie stavebného povolenia – o zmene užívania uvedených nebytových priestorov. O tejto žiadosti mesto rozhodlo 15. júla 2004 rozhodnutím č. Výst. 2055/2003, ktorým jeho žiadosť zamietlo. Krajský stavebný úrad na základe odvolania navrhovateľa napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému správnenému orgánu na prejednanie a rozhodnutie. Mesto následne vydalo 16. februára 2005 rozhodnutie č. Výst. 2011/2005, ktorým žiadosti vyhovel a povolilo zmenu účelu užívania označených nebytových priestorov. Budúci nájomca však medzičasom listom z 15. decembra 2004

oznánil, že odstupuje od zmluvy o budúcej zmluve z dôvodu, že bez svojho zavinenia určené priestory nemôže užívať na dohodnutý účel a o ďalší nájom už nemá záujem. Z uvedeného je zrejmé, že stavebný úrad nevydal rozhodnutie o zmene účelu užívania nebytových priestorov bezodkladne a ani v lehote 30 dní, resp. 60 dní, a navrhovateľovi neoznámil dôvody, pre ktoré nie je možné v uvedených lehotách rozhodnúť (§ 49 Správneho poriadku).

V stavebnom konaní sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, pokiaľ stavebný zákon výslovne neustanovuje inak (§ 140 Správneho poriadku).

Pre právne posúdenie veci je rozhodujúce riešenie otázky, či skutočnosť, že stavebný úrad rozhodol o žiadosti navrhovateľa na zmenu v užívaní stavby podľa § 85 stavebného zákona po uplynutí lehôt pre rozhodnutie upravených v § 49 tohto poriadku je nesprávnym úradným postupom, ktorý môže založiť zodpovednosť štátu za škodu podľa § 18 a nasl. zákona č. 58/1969 Zb. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenia tohto zákona č. 58/1969 Zb. neumožňujú na rozdiel od zákona č. 514/2003 Z.z. odškodňovať aj také fyzické a právnické osoby, ktoré sa domáhajú náhrady škody z dôvodu zbytočných prietáhov v konaní.

Dovolací súd s uvedeným názorom nesúhlasí.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 18 ods. 2 zákona). Predpokladom tejto zodpovednosti je teda nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Správny úradný postup, pokiaľ ide o rýchlosť správneho konania, upravuje Správny poriadok. Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci (§ 3 ods. 1, 3 Správneho poriadku).

Podľa § 49 ods. 1, 2 Správneho poriadku v jednoduchých veciach, najmä, ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených účastníkom konania, rozhodne správny orgán bezodkladne. V ostatných prípadoch, ak nestanoví zvláštny predpis inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch

rozhodne najneskoršie do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Ak nemôže správny orgán rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť.

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva povinnosť správneho orgánu vydať v zákonnej lehote rozhodnutie. Pokiaľ správny orgán v konaní nepostupuje v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi lehoty pre rozhodnutie, ide podľa názoru dovolacieho súdu o nesprávny úradný postup. O nesprávny úradný postup by nešlo v prípade, keby bolo rozhodnutie vydané v lehote predĺženej odvolacím orgánom podľa § 49 ods. 2 Správneho poriadku. Pokiaľ však lehota takto predĺžená nebola, je postup správneho orgánu, ktorý zákonom stanovené lehoty nerešpektoval, nesprávny. Pre úplnosť možno dodať, že vzhľadom k tomu, že účinky správneho rozhodnutia nastávajú až jeho oznámením účastníkovi konania (§ 51 Správneho poriadku), za deň vydania správneho rozhodnutia sa považuje deň jeho oznámenia.

Je teda nepochybné, že vydanie správneho rozhodnutia po uplynutí lehôt uvedených v § 49 Správneho poriadku je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Keďže odvolací súd pri posudzovaní uplatneného nároku na náhradu škody vychádzal z iného právneho názoru a návrh na náhradu škody za obdobie od 1. júna 2003 do 15. júla 2004 zamietol, neposudzoval splnenie ďalších zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu. V ďalšom konaní je potom treba sa zaoberať otázkou príčinnej súvislosti tohto nesprávneho postupu a škody, ktorá vznikla navrhovateľovi v podobe ušlého zisku na nájomnom za užívanie nebytových priestorov. K tomu dovolací súd považuje za potrebné dodať, že z hľadiska príčinnej súvislosti je nerozhodné, či oneskorene vydané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom alebo nebolo. Ak je totiž daná zodpovednosť štátu za škodu vzniknutú v dôsledku oneskorene vydaného zákonného rozhodnutia, musí byť táto zodpovednosť daná tým skôr v prípade, že oneskorene vydané rozhodnutie je nesprávne.

Vzhľadom k tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť dňom 1. júla 2004 a navrhovateľ si uplatňuje svoj nárok na náhradu škody aj za obdobie po nadobudnutí jeho účinnosti, t.j. do 15. júla 2004, bude potrebné posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku v tejto časti podľa ustanovení tohto zákona.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nevyriešil vecne správne otázku zodpovednosti štátu za škodu z nesprávneho úradného postupu správneho orgánu v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ktorý vydal rozhodnutie po uplynutí lehôt uvedených v § 49 Správneho poriadku a založil tak svoj zmeňujúci výrok v napadnutej časti na právnom názore, ktorý dovolací súd nepovažuje za správny. Keďže výrok rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zrušil Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti výroku a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2011

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková